

Radikaliseringskonferanse 2013

Hei, mitt navn er Yousef Bartho Assidiq, er 25 år og kommer fra Minhaj Konfliktråd.

Minhaj Konfliktråd er en organisasjon som er underlagt Minhaj-ul-Quran moskéen som ligger på Galgeberg i Oslo. Vi er en frivillig organisasjon med et bredt arbeidsfelt der vi prøver å være en slags kulturell og religiøs tolketjeneste for de offentlige organene. Vi er veldig tydelig på at vi ikke ønsker å være noe alternativ til etablerte tjenester men et supplement og et bindeledd mellom den muslimske minoriteten og offentligheten der det er behov.

Vi driver blant annet med konfliktmekling der vi kan løse familiekonflikter, arbeidsrelaterte konflikter og det som måtte oppstå i samfunnet der vi kan ha en kompetanse til å bidra. I Konfliktrådet har vi meklere i alle aldersgrupper og med ulik sosial status og erfaringer slik at vi best kan nå igjennom når vi er på oppdrag.

Vårt viktigste verktøy er samarbeid og dialog. Vi ønsker å samarbeide både med offentlige etater, institusjoner og organisasjoner – men også med andre frivillige og frittstående engasjement. Vi har stor tiltro til at vi best løser samfunnets utfordringer i fellesskap og tar i bruk all spisskompetanse og erfaring som finnes blant de ulike aktørene.

Vi har et stort fokus på foreldre og barn der vi har informasjonskampanjer om rus, kriminalitet, ekstremisme, æresrelatert vold og sosial kontroll i moskeen og i de miljøene der vi har påvirkningskraft.

Vårt arbeid startet opprinnelig for å motkjempe tvangsekteskap og dette har vært et av våre fokusområder i over 12 år der vi blant annet mottok oxlo-prisen i 2008 for vårt engasjement i samfunnet.

En sentral del av moskéens virke og dernest også konfliktrådet er motkjempelse av radikaliserings og ekstremisme. Lederen av den internasjonale grenen av Minhaj-ul-Quran har blant annet utstedt en fatwa (religiøs erklæring) som totalforbyr terrorisme, ekstremisme og selvmordsbombing.

Dette er noe vi bruker mye tid på og allerede i 2011 arrangerte vi et stort seminar med tittelen: "Hvordan forebygge ekstremisme?" der blant annet Professor Tore Bjørgo holdt foredrag for oss. Moskeen arrangerte også et større seminar om å forebygge terrorisme nå nylig der vi igjen hadde fått tak i Tore Bjørgo til å holde foredrag for oss.

Men, i dag er jeg her for å fortelle min historie og hvordan jeg holdt på å bli en ekstremist da jeg i 2009 konverterte til islam og havnet i et dårlig miljø.

Det å konvertere til islam viste seg å være en større utfordring enn hva jeg hadde sett for meg på forhånd. Da jeg kom hjem til foreldrene mine å skulle fortelle de glade budskap så var ikke reaksjonen akkurat så avmælt og støttende som jeg kanskje hadde håpet.

Min far reiste seg opp å begynte å skrike av sinne og min mor begynte å gråte. De første ukene var det nesten umulig å prate sammen eller se hverandre i øynene. Det ble bare til en ny krangel.

Jeg var alltid veldig åpen om konverteringen min og blogget om hvordan det var å ta valget, hvorfor jeg tok det og hvordan det var å være en muslim. Igjen ble jeg overrasket over responsen som eksplosiv og nesten utelukkende negativ.

På bussen fikk jeg høre at jeg var en terrorist, en ekstremist og en landssviker og jeg begynte å miste venner. I tillegg så var det ingen støtte å få i hjemmet, noe som gjorde at jeg følte meg helt alene med det største valget jeg har tatt i hele livet mitt.

I moskeen fikk jeg støtte og jeg kom i kontakt med Mohyeldeen Mohammad som er kjent fra karikaturdemonstrasjonen i 2010 der vi begge holdt appell. Han fortalte meg at muslimer alltid skal være de ukjente og at vesten er i krig med islam fordi de ser hvor utbredt religionen er i ferd med å bli.

På det tidspunktet var dette fiendebilder som jeg virkelig kjente meg igjen i. Jeg følte at det personlige valget jeg hadde tatt hadde ført hele samfunnet i opposisjon til meg og at selv mine foreldre ikke godtok meg som muslim. Mohyeldeen Mohammad og miljøet rundt han tilbydde meg trygghet, tilhørighet og en tydelig identitet som jeg kunne skyve foran meg i min manglende kunnskap og mulighet til å forsvare meg mot alt trøkket som ble slengt i ansiktet mitt som en murvegg.

Samtidig som jeg trengte tilhørigheten og hadde havnet inn i miljøet så delte jeg aldri deres ideologi eller tankesett. Jeg var aldri med i diskusjoner om krig eller forherliget vold, for meg var dette en trygg havn der jeg ble tatt imot med åpne armer og kunne få et lite pusterom fra alt det andre.

Vendepunktet kom i 2010 etter karikaturdemonstrasjonen da den famøse trusselen om et 11/9 i Norge ble etset ned i historien som startskuddet til den organiserte islamismen i Norge. Da forsto jeg virkelig hvem det var jeg sto sammen med og jeg følte skyldfølelse for å ha vært med på å legitimere demonstrasjonen og gå god for den i forkant.

Da hadde jeg også fått tilbake kontakten med foreldrene mine og vi hadde begynt å reparere og bygge opp forholdet vårt på en slik måte at jeg følte de ville godta, elske meg og akseptere meg uansett hva. Det gav meg trygghet til å vende ryggen til miljøet og ta avstand fra det og utfordre det med et voldsomt brak og engasjement.

Min historie er ikke direkte overførbar til historien til mange av disse som har havnet ut på skråplanet enten i ekstreme islamistiske grupper, som har havnet i voldelige gjenger eller som har havnet på kjøret med organisert kriminalitet – men noe kan man kjenne igjen.

Spesielt blant muslimer og helt sikkert også blant andre minoriteter så har foreldre ofte en sterk tilknytning til tradisjoner og kultur. I mye større grad enn man kanskje har religiøs tilhørighet. Foreldrene er redde for å miste barna sine til det liberale norske samfunnet og de reagerer da ofte på samme måte som mine foreldre ved å holde tilbake, være strenge og utføre streng sosial kontroll.

Samtidig møter disse unge muslimene et tilsvarende trøkk som jeg gjorde fra samfunnet med en stadig hijabdebatt, intenst fokus på radikaliserings, tvangsekteskap, omskjæring og diverse annet. Dette er spørsmål som de blir stilt til veggs med nesten daglig. Å være 13-14-15 år og i den mest sårbare og usikre fasen av livet og samtidig måtte forsvare at man ikke er kriminell, ekstrem eller undertrykket er noe som gir en følelse av å stå utenfor. Det gir en følelse av at man er annerledes og at storsamfunnet kanskje ikke helt aksepterer dem eller godtar dem.

Da havner man lett i en identitetskrise slik som jeg havnet i der man føler at man aldri blir god nok for samfunnet og heller aldri god nok for foreldrene. Man føler seg rotløs og har ingen trygg identitet eller trygg havn man kan finne seg selv i og da tyr man ofte til grupper med en tydelig identitetsmarkør slik som de mest konservative religiøse ungdomsgruppene, de ekstreme organisasjonene eller til gjengmiljøene.

Som regel er det også veldig tilfeldig hvor man havner og mye avhenger av miljøet rundt. Er man nærmest et ekstremt islamistisk miljø havner man ofte der og samme med en voldelig gjeng.

Som barnevernet sa i sitt foredrag tidligere så er det i nesten samtlige tilfeller de har på bordet sitt snakk om underliggende årsaker og en historikk med mobbing, ødelagte familierelasjoner eller utenforskap som fører ungdommen inn i en radikaliseringsstunell der man blir fanget opp av ideologer og organiserte miljøer som tilbyr en ferdig pakke med et overforenklet virkelighetsbilde og et svart/hvitt bilde av verden.

Nettopp derfor er det viktig at vi ikke utelukkende henger oss opp i syriakonflikten eller ser oss blind på ekstrem islamisme i og med at det er de underliggende årsakene som ligger til grunn for at man overhodet har blitt radikalisert eller dratt inn i et destruktivt miljø.

Ved å satse på tidlig innsats og tungt på forebygging slik regjeringen nå modig har gitt uttrykk for at de ønsker så kan man forebygge både ekstrem islamisme, voldelig gjengaktivitet, barneran og frafall i videregående. Ved å jobbe effektivt og målrettet med å gjøre ungdommen trygge på seg selv og jobber for at de skal få oppvekstvilkår som fordrer personlig vekst og gir rom og trygghet for å definere seg selv så vil man tjene på det i det lange løp.

Jeg håper med hele mitt hjerte at regjeringen har tenkt grundig igjennom dette for som både barnevernet, politiet og andre som jobber med barn og unge kan skrive under på så er dette her helt klart den riktige medisinen for utfordringen vi står ovenfor.

Denne medisinen er ikke gratis og som justisministeren sa i sin åpningstale så er vi flinke på reperasjon. Vi har gode exit-program og både politi og barnevern har gode tiltak for å avradikaliserer og normaliserer ungdom som har havnet på skråplanet - Justisminister Anders Anundsen ønsker ikke å nøye seg med det, han ønsker å satse høyere og få til et helhetlig apparat som kan forebygge ekstremisme og kriminalitet før det oppstår og før det blir et problem.

Jeg håper at regjeringen ser at samfunnet på sikt vil være tjent med at vi satser tungt, bredt og helhetlig nå og at det samfunnsøkonomisk vil lønne seg på sikt ved at færre faller fra videregående, færre vil kreve ressursene til politiet, færre vil havne på NAV eller i en evig rundans i de ulike offentlige etatene både for oppfølging og støtte.

Om regjeringen er villig til å bygge opp et helhetlig forebyggende apparat som kan både drive med opplysning, informasjon og arbeid med utsatte grupper så vil man iløpet av få år ha både bedret tryggheten, redusert sosiale utfordringer og skapt et bedre miljø tuftet på tillit og tilhørighet til samfunnet.

Dette er det som gjør at jeg ser på visjonen til den nye regjeringen som den beste og mest visjonære handlingsplanen på feltet til nå. Det varmer hjertet mitt og det gir meg tro på at vi sammen skal klare å snu denne negative trenden og få ungdom til å bli på skolen og få seg en fremtid fremfor at problemene vokser seg så store at man havner i en kriminell løpebane og får hele livet sitt skakkjørt i tidlig alder.

Før valget hadde ingen trodd at verken jeg eller moskeene skulle rose FrP og regjeringen for sitt arbeid, men jeg må ærlig innrømme at jeg har møtt meg selv i døra og fått FrPofobien min grundig utfordret fra arbeidet jeg har sett lagt ned av Statsminister Erna Solberg, Justisminister Anders Anundsen og Barne og Likestillingsminister Solveig Horne. Bravo!

Jeg kan nesten ikke få roset regjeringen nok for det arbeidet de har satt i gang og arbeidet viser mest av alt at de er villig til å lytte og at de ønsker en helhetlig handlingsplan basert på tverfaglig samarbeid, forskning og bruk av alle de ressursene som finnes tilgjengelig.

Vi i Minhaj Konfliktråd ønsker å være en ressurs for samfunnet og bidra med alt det vi kan for at vi skal få et trygt, inkluderende samfunn der alle føler seg hjemme og alle kan akseptere hverandre.

Jeg vil avslutte med noen velvalgte ord som jeg lærte av min første sjef: "Hvis du ikke gjør det med en gang – når har du tenkt til å gjøre det da?"

Dette spørsmålet håper jeg regjeringen stiller seg selv underveis om det er fristende å kutte i tilskudd eller legge lista lavere. Hvis ikke vi gjør det ordentlig nå. Når skal vi gjøre det da?

Takk for oppmerksomheten, takk for flotte foredrag og takk til regjeringen som tar oss som jobber på gulvet på alvor. Det betyr mye og inspirerer!

Yousef Bartho Assidiq
Minhaj Konfliktråd
yousef@assidiq.com
48186015